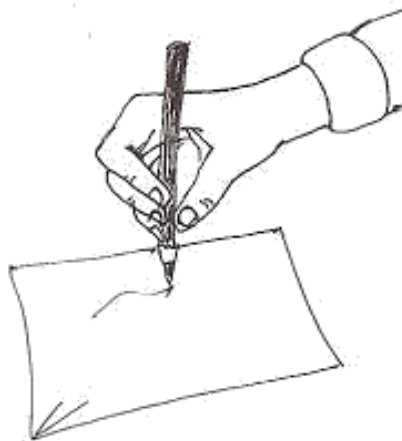

גבירתי המחוקקת

כתיבה: תקווה מולה

עריכה : מאור רוש

עיצוב כריכה: תקווה מולה

נכתב במסגרת יוזמה חינוכית בתרבות יהודית- ישראלית .

חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

הם נכנסו לחדר, התיישבו בכיסאות.

הן נכנסו אחריהם – שורה אחת אחרי.

עמדתי וראיתי את הכול מהבמה הקטנה.

יכולתי לראות החלוקה שמתחלקת במקום שאמור להיות המקום בו לכולם יש את הזכות להשפיע.

הם – ישבו זקופים ובטוחים.

הן – הסתתרו מאחור, שלא יפלטו מילה לא במקום.

שר החינוך ירד מהבמה אחרי נאום, ועכשיו תורי.

התחלתי מתהלכת לבמה, מסתנוורת מהאור החזק שהאיר מלפני, מתפללת שלא אפול מהעקבים או אתבלבל בין המילים.

"שלום, שמי עטרה כספי" פתחתי.

"הנושא שרציתי לדון בו מולכם, מנהיגי הארץ, הוא שוויון."

"היות ואני אישה מצפים ממני לקבל כול מה שהגבר אומר, מצפים ממני לשאוף להתחתן.

שחתונה היא הדבר הכי חשוב. חתונה יכולה להיות מקור של שמחה, אבל למה אנחנו מלמדים בנות לשאוף להתחתן ולהתמסר ולא מלמדים את אותו הדבר גם את המין השני?" שאלתי, יכולתי לראות את הנשים מתרכזות, והגברים בחלקם לא הרימו מבט אחד אלי מתחילת הנאום.

מדינת ישראל 2016.

"אנחנו מלמדים בנות לראות אחת בשנייה כמתחרות על דברים שגויים כמו תשומת לב גברית, במקום שילחמו על מקום פרנסה והישגים, שיכולים להיות דבר נהדר."

"המילה פמיניסטית הפכה לילה שנואה בקרב נשים ובכול רחבי הגלובוס – למה? למה העולם אומר לילדות קטנות: יכול להיות לך חלום אבל לא מופרך מידי.

את יכולה להצליח, אבל לא יותר מידי אחרת תאיימי על הגבר." בנקודה זו, רוב העיניים היו אליי – יכולתי להרגיש שלמילים שלי חש משמעות רבה להרבה נשים בחדר.

"אני לא מתביישת לומר שאני מפמיניסטית – כי פמיניסטית היא אישה חזקה שמרשה לעצמה הכול. תודה."

נשמתי לרווחה ברגע שנשמעו מחיאות הכפיים, אמנם לא סוערים – אבל כפיים.
הלב שלי חזר לפעום רגיל.
הסתובבתי. יורדת בזהירות, תופסת מקום בשורה הרביעית – האמצעית בתוך מבנה
ה-ח' שמוצג בכנסת.
שר האוצר עלה והחל את חלוקת הדעות שלו לגביי בזבז כספיים לא הכרחיים.
הנשים בחדר המשיכו למסור לי חיוכים ולסמן לי תודה על העלאת הנושא.
פחדניות – למה אני צריכה לדבר בשמכן – המחוקקות.
דיברתי בשביל אלו שאין להם סיכויי, שלכנסת כנראה לא יגיעו.
אלו שמנסות לשרוד בתוך עולם שפל שבו אנו חיים.
אלו שנאבקות. וימשיכו להיאבק – עד שיגיע השינוי.
בתור אחת שהייתה במצב כזה – אני אלחם ולא אפסיק.
אבל אני לא נאבקת למען אלו שלא מעזות לשבת שורה אחת לפני.
שמסתתרות מאחוריי גברים חסונים – מאיימים.
יכולתי לחוש את חוסר הנוחות שהגברים שישבו לידי הרגישו.
בתור חברה באופוזיציה – יש לי הרבה דעות על המדינה.
אחרת מהן היא הדרת נשים.
הנושא התחיל להציק לי עוד שהייתי צופה בכנסת ומגלה את ההפרדה שנעשתה.
או העובדה שישנן רק עשרים ושבע חברות כנסת לצד תשעים ושלושה חברי
כנסת.
איך המדינה "הדמוקרטית" שלנו הגיעה למצב כזה.
צפיתי בשרים מתווכחים בניהם, כל אחד מנסה להציל את כבודו.
חסרי תרבות, חשבתי לעצמי בלב.
הם צעקו וצעקו אבל אף אחד מהם לא הקשיב, רק צעק.
אחד מהשרים, אני מניחה, ביקש שקט – לא בדרך שקטה במיוחד.
הם כמובן, לא השתתקו אלא רק הגבירו את קולם. ניסיתי להבין מי נגד מי – או מה
נגד מה.
שהרגשתי שהשיחה מידרדרת – יצאתי מהחדר. ברחתי.
התרסקתי למיטה אחרי היום הארוך הזה.
חשבתי על המחר – איך אני אקום בבוקר, אפתח את הטלוויזיה ואצא לכנסת שוב.

שוב אני אצטרך לשבת בשורה הרביעית לצד חברי האופוזיציה.
שוב אצטרך לשמוע דיונים חסרי הגיון.
שוב אצטרך לשמוע חברי כנסת הלוקים בחוסר תקשורת.
אצטרך לחכות לפעם הבאה שהשרים והשרות יסיימו את נאומם וייתנו לי הכבוד להציג את דעותיי מול חברי הכנסת, שוב.
בתור ילדה תמיד ידעתי שזה משהו שזה משהו שאני רוצה לעסוק בו.
תמיד רציתי להיות זו שתוביל שינוי.
תמיד היה לי מה לומר ולא הייתי מהססת לשתף.
הייתי מעמידה פנים שהמסרק הוא מיקרופון ואני שופכת לתוכו את כול הדעות שלי.
אמנם לא היו לי דעות פוליטיות בגיל שש, אבל היו לי דעות חברתיות.
חונכתי כך שאסור לשמור בבטן – אחרת תתפוצצי.
פעם בשבוע הייתה לי שיחה עם אימא, הייתי מספרת לה הכול.
מהדברים הקטנים לדברים הגדולים.
היא אף פעם לא כעסה. היא הייתה עונה, "תודה ששיתפת אותי" מכבה את האור ואני הייתי שוקעת לשינה עמוקה.

סגרתי את הדלת של החדר בשקט. מנסה לא להעיר את אותו הבריון ששכב לצידו. אוספת את שאריות האוכל שהשאיר אחרי ארוחת הערב שלו אתמול. מרימה את חתיכת הלחם שהתקשה ונהיה חסר משמעות. חוזרת לחדר, מקפלת את העניבה לחילזון קטן ומניחה במגירה. מקפלת את החליפה המהודרת שכנראה עלתה המון. אני מוציאה חולצה לבנה ואתה את המגהץ. מתחילה בעיגולים קטנים ועוברת במשיכות. דואגת להגיע לקצוות – אני לא אשכח את הפעם ההיא שצרח עליי את נשמתו משום שהשרוולים לא היו מספיק מגוהצים. אנחנו מייצגים את הניגודים בין שקט לסערה. מי אני? ההיא הקטנה מול בריון מאחורי מסכה? . דואגת שהקפה מטובל באחת וחצי כפיות סוכר ולא יותר. נזכרת שירק עלי את הקפה שהיה מעושר בשתי כפיות גדושות של סוכר. אני שוברת שתי ביצים ומחממת מחבת, שופכת את השמן ודואגת שלא יישפך יותר מידי. נוזל הביצה נשפך למחבת ומתחיל לבעבע. אני מעיפה מבט לשעון ונבהלת. הוא אמור להתעורר בכול רגע – ולא הכול מוכן. אני ממהרת להספיק את הכול. יודעת שאני מאוד הצטער עם הוא יתעורר ויגלה שהירקות לא חתוכים ושאיני לא הכנתי את המשחה על מברשת השיניים. זה התחיל מאהבה שאין כדוגמתה, כזו שיש רק באגדות, והפך לקטעים של פחד, חוסר כבוד, זלזול, אכזריות ואלימות מילולית. המלאך הטוב שהכרתי גידל זנב וניבים. הוא עבר חוויה טראומטית שעליה אני לא נוטה לספר. את כול הכאב והזעם הוא שחרר על הסביבה. מי שיכל לברוח – ברח. אבל אני, שדי מחויבת על ידי מסמכים שהלוואי ויכולתי לקרוע לשניים. זאת שנשבעה לאהוב בטוב וברע – החלטתי להישאר. הייתה בי תקווה שהמצב ישתפר שהוא יחזור להיות עם הילה מסביב לראשו. אבל כבר במשך קרוב לשלוש שנים אני סובלת. אומנם בשקט, אבל סובלת. אף אחד לא שאל "מה איתה?" כולם שאלו "מה איתו?".

הרי מחוץ הוא מוצג כקרבן. הוא האחד עם הטראומות הקשות ואני?, אני רק שם כדי לעזור. לתמוך.

פתחתי את הדלת הכבדות של הכנסת. הבוקר הזה היה נורא.

המלאכה מרובה והזמן קצוב, כול מה שיכל להשתבש-השתבש.

התיישבתי בשורה הרביעית, ליד שתי סטודנטיות-שאם אפשר לציין, מאוד יתרגשו להיות בכנסת.

התרכזתי בשיחה שהתנהלה בין השמאלנים לימנים.

הימנים טענו שהשטחים שישראל כבשה-צריכים להישאר בידי ישראל, והשמאלנים טענו שהדרך הקלה ביותר לפתור את הסכסוך הייתה הבאת נחלה לערבים.

התפללתי שתופיע לי ביד גלימות העלמות כמו ב"הארי פוטר" ושאני אהפוך לשקופה. אני ממש לא רוצה להיות פה.

הנושא התגלגל והפך להרבה מעבר לפוליטיקה אלא כבר נהיה ממש אישי.

יכולתי לחוש את השנאה בין חברת הכנסת מטעם הימין ולחבר הכנסת ממפלגת השמאל.

הדעה שלי הוסחה שהרגשתי עיניים מסתכלות עלי, כאילו שורפות אותי, הסתובבתי ואף אחד לא היה מאחורי, או הסתכל עלי.

אני בטוחה שהסתכלו עלי, אני יכולה להישבע.

"אתה! צא עכשיו!" צעק השומר - מה? מה קרה?

החזרתי את מבטי לכיוון הישר. השר השמאלני זרק את העט מידו ויצא מהחדר.

"מה קרה?" לחשתי לסטודנטית שישבה לידי, "הוא צעק עליה: 'תחזרי למטבח' או משהו בסגנון ואז הוא נקרא לצאת מהחדר, בגלל שזה משהו שוביניסטי," היא הסבירה "למרות שזה לא ממש שוביניסטי, אבל עזבי בימים האלה כול מילה פוגעת" אמרה ולגלגה.

היא הכעיסה אותי. גרמה לכול דבר אפשרי שמייצג כעס לצוץ. מה זאת אומרת 'זה לא ממש שוביניסטי' - זה ממש שוביניסטי.

'תחזרי למטבח' היא אמירה שנתקלתי בה בעבר-בעיקר בזוגיות.

שכמו שלא כול כך קשה לגלות - נכשלה.

המשכתי לבהות באותה הסטודנטית שישבה לידי כאילו בעלת שלושה ראשים, היא כמובן מזמן לא הסתכלה בחזרה.

אני אוהבת לראות בנות משחקות כדורגל, בנות משחקות כדורסל, בנות מתאגרפות, רופאות וכול אישה אחרת ששוברת סטיגמה.

והסטודנטית ההיא שבדיוק הוציאה מראה ובדקה עם השפתון עמיד, לא מגיעה לכפות הרגליים שלהן. אני יודעת שאמרו לכם את המשפט "אל תשפוט בן אדם לפי הקליפה – תלמד לאהוב את מה שבתוכו".

אז המשפט הזה מסובך בשבילי עכשיו – אני כבר שונאת אותה. מודה.

החלטתי לא לבזבז כוח על אנשים מטופשים, אז פשוט לקחתי את הדברים ועברתי שורה אחת או שניים – לא ממש שמתי לב, וגם לא היה לי אכפת, רק רציתי להתרחק כמה שאפשר מטיפשות של האנושות.

העברתי מבט חטוף על חברת הכנסת שנלחמה על השטחים של ישראל, היא עדיין צעקה את דעתה. המראה הזה העלה בי חיוך, יכולתי להרגיש את גאוה תופסת מקום מרכזי ברגשות שלי. דברים מהסוג האלה מחממים לי את הלב. הרי היא יכלה להסתגר ולהשתתק אחרי הערה מהסוג שהגבר הפתטי ההוא זרק לה, אבל היא בחרה להמשיך – לתת לזה לעבור לה ליד הלב, אבל לא להכניס. להחליק את זה לאוזן ולהוציא מהשנייה. להמשיך להילחם, כי אף אחד אחר לא הילחם. היא השכיחה לי את הבחורה שאני מצטערת שפניתי עליה, היא הראתה לי שיש מי שילחם אם יגיע היום ויחליטו להעביר שטחים, שלא תוותר.

הסיטואציה הזכירה לי את עצמי בכיתה ה'. במהלך אחד השיעורים חילקו אותנו לקבוצות וביקשו מאיתנו לעבור מצד אחד של הכיתה לצד השני, בלי לגעת ברצפה בעזרת 7 כיסאות – מה שבהתחלה נראה מגוחך כי היינו לפחות 13 ילדים בכול קבוצה.

בתור אחת שנחשבת לחנונית. עליתי על זה מהר – צריך שניים בכול כיסא. והחלטתי שהדעה הזאת מספיק מרשימה בשביל לחלוק אותה עם הילד שתפס פיקוד.

אני בחיים לא אשכח את התשובה שלו: "תשתקי ותחזרי לסוף, שמעת?" נשכתי את הלשון והסתובבתי. בתור ילדה שהתחילה אז לבנות לעצמה את הביטחון – זה שרף אותי. נתן לי לחשוב שאני פחות טובה. גרם לכול פיסת ביטחון עצמי שבי להיעלם.

אי פעם הרגשתם זרים בבית שלכם את מכירה כול חלק וחלק מהבית אבל לא מרגישה בנוח ושייכת סביב אותם אנשים שחיים אתך את נושמת נשימה גדולה ומכריחה את עצמך לנסות. לנסות להכיר את אותם החיות שאת חייה עימם

אבל לפעמים זה פשוט מרגיש כמו משימה בלתי אפשרית זה דוחה אתך. הם דוחים אותך כמה שאת מנסה הנפש פשוט צועקת "לא!", אבל אינסטינקט ההישרדות שבך מאיימת ומזהירה, מודיעה שאין לך כול כך ברירה. שאת בחרת בזה את בחרת וכפיית על עצמך חיים עם יצור שפעם ראית כמלאך עם כנפיים ועכשיו עומד עם קלשון ובכל רגע שתציצי הצידה או תחפשי אפשרות מילוט, הוא יחיך וידקור אותך

ולרגע את שמחה. את שמחה כול כך שלא תצטרכי להתמודד עם זה יותר אבל אז – רק אז שאת מבינה שזה ההפך מעצבות, הוא מחייה אותך ונותן לך לחוות את אותם הייסורים פעם אחר פעם ואת פשוט שותקת. שותקת שתיקה כואבת.

אחד מהעונשים של חווה בסיפור אדם וחווה הוא שהאדם יהיה זה שיוביל אותה והיא תתהלך אחריו, או כמו שכתוב: 'ואל אישך תשוקתך והוא ימשול בך' היה חשוב לי להראות בנאום זה שהבעיה שמכונה הדרת נשים החלה כבר אז בימי קדם ומאז רק התדרדרה

"כבר האישה הראשונה עונשה היה להיות מובלת אחרי אדם, הגבר. והאישה של היום – 'בת אדם עם שליטה מלאה בעצמה' כמו שאמרו החכמים. אני בעצמי חלק מאותן הנשים שמעוזות לצודד עם השינוי הנדרש של החברה המפלה של פעם.

ישנן נשים שמפחדות להגיד את דעתן האישית מול בעליהן."

הרגשתי צביטה כשדיברתי על זה

סוּטֶרֶת לעצמי מנטאלית על כך שאני מטיפה לנשים שעושות בדיוק כמוני.

"אני שמחה שאנחנו, הפמיניסטיות, בדרכנו ליעד.

היעד שלנו הוא שכול העולם לא ייתן למגדר מיני להשפיע.

שזה כבר לא משנה אם אתה זכר או נקבה.

שנשים יעסקו בעבודות שעכשיו נחשבות גבריות מידי ולהפך.

שהגבר והאישה צועדים ביחד, ולא שהגבר מוביל והאישה מאחור.

אני מתפללת למען אותן הנשים במדינות ערב שמוכרחות להסתובב עם גבר כדי שלא יסקלו אותן עם אבנים.

ובעיקר אני מקווה שהדור הצעיר ילמד לדרוש לשוויון בין המינים ושיקפיד

להתערב שנעשה ההפך. תודה רבה על הזמן וההקשבה."

אני יורדת מהבמה בתזמורת של מחיאות כפיים ועם תחושה אחת נוראית.

כשאני מגיעה לשורה שלי אחד מחברי הכנסת נעמד ומתקדם אליי.

נעים מאוד אני חבר הכנסת בני רום", לחצנו ידיים, מניחה שכבר יודע מהו שמי

"אז את הפמיניסטית מבין הנשים

הוא כבר לא מוצא חן בעייני. הדרך בה העיניים שלו מזלזלות ומתנשאות מעליי

גורמת לי לחבוט בו מיליון פעמים, מנטאלית כמובן

אפשר להגיד", אני מנסה לסיים את השיחה במהירות "אני יותר אוהבת לקרוא לזה

ההיא שדורשת שינוי.

בהחלט דורשת, היה מאוד מעניין ומשעשע לשמוע אותך מדברת". מה זה אמור להביע? כבר הזכרתי שאני לא מחבבת אותו בכלל

משעשע? למה משעשע? אני דווקא חושבת שזה נושא שחשוב לדבר עליו. אני נוקטת עמדה, הוא מרים את הידיים כאילו נכנע

לא אמרתי אחרת פשוט שאר חברי הכנסת לא ממש מרוצים מההרגשה שאת משרה לשאר חברות הכנסת, "איך להגיד את זה...?", את מרימה להן את האגו" הוא אמר, בזמן שאני חושבת מספקת ומתוחכמת הוא אומר, "תחשבי על זה. היה מאוד נעים להכיר" הוא קם והולך. ומותיר אותי לשבת ולחשוב למה לא הפסקתי את השיחה מוקדם יותר

מסתכלת על השרים שמתקשים לראות שפעם אחת כנגד כול הסיכויים אישה מדברת ודורשת שינוי, אישה כוחנית וחכמה

סיימתי את יום העבודה העמוס ברצון לדבר אחד. קפה.

אני עושה את דרכי אל בית הקפה, מזמינה את הקפה הקבוע שלי – שני כפות סוכר וקפה חלש.

שההזמנה שלי מגיעה אני יושבת ופשוט נרגעת. הרוח מלטפת אותי ואני שוכחת מכול הדאגות.

אחרי 10 דקות ואני מתעוררת אל המציאות נזכרת ברוחן ובבעלי.

אני מתקדמת לכיוון החנייה הקבועה שלי ולא רואה את הרכב. זה מוזר, אני בטוחה שחניתי פה, אני תמיד חונה פה. אני מחליטה לעשות סיבוב בחנייה לראות אם חניתי במקום אחר. אני מוצאת את הרכב בפינה של החנייה. מוחנה עקום ונדפק מאחור, יודעת בוודאות שאני לא עשיתי את זה.

אני לוקחת את המפתחות ומתיישבת בפנים, מרגישה שהתיישבתי על משהו רך. אוקיי זה כבר נהיה מאוד מוזר.

זו בובה של רונן, בין האהובות עליו, הראש שלה כרות באופן מדויק. בהחלט נעשה על ידי אדם.

אני מתניעה את הרכב וממהרת על הגן של רונן, מתפללת שהכול בסדר.

אני מצלצלת בפעמון מלא פעמים נואשת לדעת שהכול בסדר.

אין לי מושג מי זה יכול להיות, תמיד ניסיתי להיות חברה של כולם ולא להשיג אויבים.

הגננת פותחת את השער ולוחשת לי "השתגעת? הילדים ישנים את תעירי את כולם!!!" – "סליחה. אני פשוט חייבת לראות את רונן אני יכולה להיכנס ורק לשבת לידו" אני מתחננת.

היא מסתכלת עלי כמו שמסתכלים על משוגעים, מהנהנת ופותחת את השער. פעמים אנחנו צריכים לעצור לרגע. להגיד תודה על מה שיש לנו פעם הכרתי מישהו שכל דבר שהוא עשה, הוא עשה בשקט ובצניעות עד הסוף, וגם שלא תמיד הלך כמו שציפה – הוא היה לוחש לשמיים "תודה הוא היה מעריך את החיים ואת הנשימה, קם בבוקר ואומר את תפילת "מוודה אני תמיד ידע שכול דקה שנייה שהוא נושם הם ברכה אני זוכרת את הכמות הבלתי פוסקת של הערצה שהייתה לי אליו, איך הייתי חוזרת הביתה ומשתפת את כולם בדברים שהוא היה מספר לי. דברים על יהדות ומצוות כמה שהערצתי אותו אז עכשיו שאני עם רונן בידיים, מחזיקה חזק חזק כאלו שיש מצב שיעלם, אני זו שעוצרת לרגע ואומרת – "תודה".

היום התחיל נורא. קמתי לכאב ראש מטורף שאם ידרשו ממני לתארו אומר שהתקינו לי פצצה מתקתקת עם שעון לאחור שמחכה לרגע בו תם לו הזמן ספק אם זה בגלל אותו היום הנורא שהיה אתמול וספק כי זה הוא סתם כאב זמני שיחלוף כלא היה, מה שזה לא יהיה זה לא ישתפר שקמתי היום בבוקר להכין את כול הארגונים למשך היום, לא שלי כמובן. שלו הקפה נשפך עליי והשאיר מכה די כואבת הסכין כאילו דימה את המשפט המפורסם "ויקום המלפפון ויכה את הגנן", בדיוק, הסכין החליט שלא מתאימה לו השליטה שאני מפגינה וברגע שהזזתי את העיניים לפלאפון חתך אותי, ליתר דיוק חתכתי את עצמי כבר המון זמן שלא זומנתי לכנסת, בערך מאז שנכנסה שרת הכנסת החדשה שירה ברק

עם שירה לא יצא לי לשוחח וממה ששמעתי, טוב שכך עליה נכתב המשפט "דיבורים כמו חול ואין מה לאכול" היא מברברת על כמה שפמיניסטיות הוא דבר מטומטם. פתטית

שחושבים על זה לעומק ולא בשטחיות כמו שהיא מסתכלת על זה, כולנו פמיניסטיות

הרי אין אישה שתגיד שהיא הייתה מרוצה מהמצב שבו נשים הוכרחו ללכת עם שמלות מנפחות ולא יכלו לנהוג או להצביע בבחירות שנחשבו דמוקרטיות החלטתי לגוון ובמקום לסיוע ברכב הפרטי שלי- של בעלי ליתר דיוק. לפנות לתחבורה ציבורית

אני עושה את זה פעם בכמה זמן, שואבת מידע והשראה מהסביבה

אני בוהה ביצורים שיושבים לידי, אחד מסתכל על הפלאפון כאילו מתאמץ לראות נמלה קטנה על הרצפה והשני עמוק עמוק במוזיקה, אני יכולה לשמוע את המטאל החזק שיוצא מהאוזניות שלו

הדרך שבה הוא מתנועע עם הקצב רק גורמת לי לבהות בו יותר, כאילו רוקד ריקוד.

אני מסתכלת על האימא הצעירה מסתכלת בחיוך על הילד הישן שלה, ולידם יושב איש עסקים עם חליפה מהודרת מדבר בקול אל מכשיר הסלולרי החדשני שלו.

כולם נראים עסוקים במשהו. ורק אני, מסתכלת. בוחנת.

אני שומעת זוג בנות צעירות צוחקות ומחזיקות ידיים בעוד בן אדם מבוגר חובש כיפה בוהה בהם בעיניים מזלזלות.

אנשים, אח אנשים. אי אפשר איתם ואי אפשר בלעדיהם. קמתי לבוקר שקט. שקט מידי הייתי אומרת אף אחד לא היה לציד- כנראה שהוא הלך לעבודה מוקדם היום. מוזר.

בדרך כלל הוא היה מעיר אותי ומבקש ממני להכין את ארוחת הבוקר או שסתם היה כועס עליי כי הדברים לא מוכנים למי שהוא יוצא לעבוד.

בשביל להעסיק את עצמי אני מחליטה לעשות משהו- כביסה.

אני פותחת את מגירת העניבות שלו ורואה משהו שונה בה.

איך זה הגיוני שיש לו סך הכל 8 עניבות וכולן כאן, העבודה שבה הוא עוסק מחייבת אותו להגיע בלבוש מכובד ומחויט הכולל עניבה.

אני מחליטה להתקשר אליו לדעת איפה הוא, "המנוי אליו חייגת איננו מחובר.."
האישה שכל כך עצבנה אותי באותם הרגעים אמרה יש לאוזן שלי.
איפה הוא?

עוד רגע אצטרך להעיר את רונן לגן ואני בטוחה שהוא ישאל על אביו.
הלבשתי אותו בזריזות, מונעת ממנו את האפשרות לשאול שאלות בכך שדחפתי לו
אוכל לפה

הוא לא אמור לדעת שאימא שלו לא יודעת איפה אבא.
משהו אמר לי שזה סתם אחת מהקטעים שבו הוא נעלם וחוזר אחרי כמה שעות,
אז החלטתי להניח לזה לקרות. אין לי בעלות על אף אחד חוץ מהילד שלי- מה
שהוא ממש לא.

המשכתי את היום שלי באופן רגיל- קפה, כנסת, רונן והביתה.
בסביבות חצות כבר התחלתי לדאוג. למה הוא לא חוזר.
אולי הוא ברח? אולי הוא לא אהב אותי.
אולי מצא מישהי טובה יותר ממני.
כל כך הרבה שאלות הציפו את ראשי.
כעסתי. כעסתי משום שאני הייתי אמורה להיות זאת שעוזבת, זאת שמוותרת.
אני זו שנלחמת כבר כמה שנים על הנישואים האלה וכול הזמן מזכירה לעצמי את
השבועה שהעמסתי על גבי בחופה.
אין מצב שהוא זה שיעזוב. אין מצב.

מפה לשם התעוררתי מאחור בלילה משיחת טלפון ממספר לא ידוע.
אולי זה הוא? עניתי.
"הלו?" שאלתי מחכה לשמוע את הקול שלו. אחרי כמה שניות מישהו ענה- " אם
את רוצה לראות את בעלך חי. תצפי להוראה הבאה" אמר הקול. בהחלט לא הוא.
"מה?" מי ז- הקו נותק. התחלתי לפחד, כול דבר בחדר הפחיד אותי.. השמלה
שתלויה על הארון פתאום נהפכה לדמות שמצחקקת, והכיסא? הוא הפך לפרצוף
שפשוט בהה בי.

מה קורה פה? מי לעזאזל מחזיק בבעלי ? ולמה?
זה ישמע מטורף, אבל משהו אמר לי לא להתקשר למשטרה. לא עכשיו לפחות.

ואם להיות קצת רעה, ההרגשה העצובה והמפוכדת הייתה מהולה עם שמחה, לדעת שהאיש ששלט עלי במשך שנים נמצא רחוק. אמנם בסיכון אבל רחוק. באותו לילה כבר לא ישנתי, זה היה יום שבת מה שמאפשר לי ליפול לשנ"צ במשך היום.

בסביבות השעה תשע אחרי 8 כוסות קפה, פתחתי את המחשב וחיפשתי בדפדף החיפוש דברים שקשורים לחטיפה.

רובכם בטח חושבים שאני מטורפת. אחת שיודעת שהיא אמורה להתקשר למשטרה אך מחליטה שלא, מנסה לבד – למרות שאני יודעת שאני זקוקה לעזרה. אין לי אנשים. אין לי למי לפנות.

בדרך כלל הייתי פונה אליו למרות הביקורת והעצבים, הייתי פונה אליו, הייתי שואלת אותו. ועכשיו הוא לא פה ואני מתחילה לפקפק ביכולות העצמית שלי. בכל זאת, אני פוליטיקאית, לא שב"כניקית. "משטרה שלום" – "שלום, בעלי נעלם מאתמול בלילה, זאת אומרת, שקמתי בבוקר הוא לא היה שם" אני מנסה להסביר את הסיטואציה המוזרה. "בעלך? אני מניחה שבעלך מעל גיל 18.. איך את יודעת שהוא פשוט החליט לעזוב או שהלך לבקר משפחה או חברים? אולי זה סתם ריגוש" הילדה הצעירה אמרה לי, חושבת שהיא מגלה לי את אמריקה.

"אני מכירה את בעלי. אין סיכוי שבעולם שהוא יצא לחברים או משפחה – אין לו אחת כזאת, הוא לא מסוג זה של האנשים. וחוק מזה, בערך בחצות היום בלילה, התקשרו אלי ממספר לא ידוע ואמרו לי שאני צריכה לעקוב אחרי הוראות כדי למצוא אותו חי. גם זה נשמע לך כמו ריגוש?" אני מתעצבנת.

"גברתי, אני מצטערת. אני אשמח אם תעבירי לי את הפרטים שלך..." היא המשיכה לדבר אבל תשומת הלב שלי נתפסה במשהו אחר. מישהו מסתכל עליי. אני מרגישה את זה.

אני תופסת משהו מהיר רק לי מול העיניים שאני מסתכלת באחת המרפסות שבבניין שממול. מוזר.

הבניין עוד במצב בנייה. אבל אני מבטיחה. מישהו הסתכל עליי.

אין לי סבלנות. מודה ומתוודה. פשוט אין לי את זה.

אני לא מחכה שהתשובות יגיעו מהשמיים אני מושכת אותם משם.

אתמול שהיית בתחנת המשטרה הם אמרו שהם יפעלו בשיא הכוח כדי לאתר אותך, אם כי כך, למה עוד לא מצאו אותך?

אנשים מתחילים לדבר. הם אומרים שהוא ברח ממני, שאני המפלצת.

אין לי סבלנות לדברים מסוימים.

לא בגלל שהפכתי ליהירה, אלא בגלל שהגעתי לנקודה בחיי בה אני רוצה לבזבז את זמני עם אנשים או דברים מהם אינני מרוצה או פוגעים בי.

אין לי סבלנות לציניות, ביקורת מוגזמת או תובענות מסוג כלשהו.

איבדתי את הרצון לאהוב את מי שלא מחבב אותי, או לרצות את מי שאינו מחבב אותי, ולחייך לאנשים שאינם רוצים לחייך אלי.

אני לא מבזבזת דקה נוספת על שקרנים או טיפוסים מניפולטיביים.

החלטתי להפסיק לתת יד לצביעות וחוסר יושר.

אין לי סבלנות לרכילות זולה, קונפליקטים והשוואות.

אני מאמינה שכנראה יש יקום שונה ומקביל לאותם אנשים, לכן אני נמנעת מאותם אנשים בעלי אישיות בעייתית.

בחברות, אינני סובלת חוסר נאמנות ובגידה.

אני לא מסתדרת עם אנשים שאינם יודעים להחמיא או לעודד.

ויותר מכל, אין לי סבלנות לאנשים שלא שווים את סבלנותי.

רונן בטוח שאבא בנסיעת עסקים ושהחזרה משם אינה משוערת.

לכנסת בינתיים לא הגעתי. האישה החזרה המפלה והמביישת משתלטת שם במהירות, כולם כבר מכירים בה ומפחדים ממנה, היא מטיפה שקרים וכולם מהנהנים.

ערוץ הכנסת דולק אצלי 24/7 ואני רק מחכה שמישהו ישתיק כבר אותה.

אני בודדה, אני לא יוצרת הרבה דו שיח כמו שבטח שמתם לב. אני מוזרה. אני מדברת עם עצמי עמוק מבפנים.

אני צועקת לבד בפנים, משתגעת לבד ובוכה לבד. הכל מבפנים. אני משדרת אופטימיות גם שאני לגמרי לא מאמינה שמשהו אפשרי. אני חושבת מסכה תמידית שלעולם לא יורדת לי מהפנים.

אני עצבנית כול הזמן מבפנים אבל נעימה מבחוץ. אני מכבדת מבחוץ ומזלזלת מבפנים.

כזאת אני.

נכנסתי למקום המסריח והשחור שהיה ברחוב הכי מפחיד שראיתי בחיי. גדלתי בשכונת עוני, לא משהו מפואר, לא שהיה לי חסר – ההפך. כול מה שרציתי קיבלתי, אבל בכל זאת. ראיתי הכול. מרצח לגנבות ואונס.

אני באמת חושבת שזה בנה אותי. זה הפך אותי לחזקה, אחת עם ביטחון. דופקת על דלת הברזל ומחכה שמשהו יקרה. "את צריכה משהו?" יצא נער בסביבות ה-18 מלא בקעקועים וקעקועים בכול מקום בפנים. רק אז הבנתי כמה מצחיק אנחנו נראים – אני עם שמלה מהודרת, איפור מושלם ועקבים, והוא, הוא עם חולצה קרועה ונראה כאילו עכשיו סיים למישהו את החיים. "כן", איך מדברים עם עברין, ועוד מבקשים מהם משהו כל כך מגוחך, "יש לי הצעה להציע לכם" הוא הפך מרציני ומאיים למבודר, אני מדמיינת או שהוא צוחק עליי?

"את?", הוא מציץ לאחור "את בטוחה שאת במקום הנכון?" הוא צחק. "כן. עכשיו תן לי להיכנס" אמרתי ודחפתי אותו הצידה, נכנסת ולא מעזה להסתובב לפרצופו הזועם.

חבורה של גברים יושבים ומשחקים משחק פוקר, הם צוחקים ואז עוצרים שמבחינים בי.

"חצאית, מה את עושה פה? מי הכניס אותך?" אמר האיש שישב בראש השולחן עם חיוך תחמן מרוח לו על הפנים. "חבוב, יש לי ספריי פלפל בתיק." "מי המנהיג פה? או איך שלא קוראים לזה..." מלמלתי את המשפט האחרון, קדימה, הבייביסיטר עוד מעט צריכה ללכת. בכל זאת, מאוחר.

"אני" קרא אותו האיש בראש השולחן "מה את צריכה, פרח?" שאל, אם לא הייתי כל כך נואשת לעזרה כנראה הייתי מחזיקה איזה משפט מעצבן שינער אותי מהדמות של האישה התמימה שנכנסה בטעות.

"עזרה. בעלי נעלם ואני צריכה את העזרה שלכם לחפש אותו." – "גברת, אנחנו לא משטרה פה. ההפך."

"בדיוק, אתם לא משטרה. זה בדיוק מה שאני צריכה – חברה אמיתיים שבאמת יעשו משהו כדי למצוא אותו, יש לי בן. ילד קטן שחסר לו אבא." "תעזרו לי" התחננתי.

--

התבוננתי בה מתרוצצת מצד לצד בבית מחזיקה את הפלאפון. הטכנולוגיה של היום מאפשרת לי להאמין שאני אשכרה נמצא בתוך החדר למרות המקום המכוער והמסריח שבו אני נמצא כרגע.

בלחיצת כפתור אחת עברתי לחדר של הבן שלי, שהיה כבר בחלום השביעי. היא נכנסת לחדר מסתכלת עליו ומלטפת את הפנים שלו.

היא הייתה הבן אדם הכי חשוב לי, הכי יקרה לי, היא שינתה אותי.

ואז היא התחילה עם הכנסת... יצרה חוקים מטופשים שרק משפילים יותר את המדינה והגברים בפרט.

אני התחלתי לשנוא. התחלתי למרר לה את החיים, לא בכוונה אלא כי פשוט אני לא יודע איך להתמודד עם זה אחרת.

ניסיתי לשנות את זה, הלכתי לפסיכולוגית והיא פשוט אמרה לי את המילים הבאות :

"אין לי מושג איך הצלחת להתאהב בה או היא בדך,

אתה ללא ספק סובל מנרקסיזם ויש לך כמה בעיות נפשיות חמורות ביותר בכל מה שקשור ליחסי אנוש, וחיי אדם."

וכול מה שאני עשיתי היה לגחך, גילית לי את אמריקה.

"דיברתי עם אנדרו, אחד מהארגונינאים שאני מכיר והוא אמר שאין בשום מחתרת את השם של בעלך וגם הוא לא נמצא בשום רשימת חיסול, מה שאומר או

שהוא הדליף מידע או שהוא מסתתר", הוא הרים גבות, "הוא צריך לדעת לברוח מהר כדי לצאת מהרשימות של ישראל, בדקתי בכול העבריינים שאני מכיר, ואני מכיר כמות נכבדת, גברתי".

אני חושבת שנמאס לי, אני לא מבינה מה קורה יותר... כול אחד זורק לי פרטים שונים.

"ואם אנחנו כבר מדברים על בריחה, גם הפעם את מתחמקת מלשלם לנו? כמה פעמים נצטרך להזהיר שאנחנו לא ממשיכים מעבר לזה עד שהכסף לא ביד שלנו?!" – "אמרתי לך שאני אשלם שיהיה לי נכון?" אמרתי מתעצבנת, עכשיו שהוא לא בבית הכסף לא מגיע כמו שנהג להגיע, אני כבר לא יכולה להרשות לעצמי הרבה דברים.

האנשים האלה, אנשי הפשע, דורשים הרבה מאוד. כסף, איך לא?
"חמודה שלי, מה אכלת לאחרונה?" אימא שאלה עם השמלה האדומה שלה, "לא הייתי רעבה כול כך אז לא אכלתי היום." עניתי בתוקפנות, מחכה לרגע שתעזוב כבר.

"מה? לא אכלת? איך את שורדת?" – "השעה 12, אימא זה בסדר" אני מוציאה את הלק השקוף ומעבירה את המברשת על האגודל.

"בכל מקרה, למה את פה?" אני שואלת, אני לא צריכה עוד בעיות בחיים, "רציתי לדעת איך את מסתדרת, חוץ מזה שאני מתחילה לדאוג לך ולרונן, את לא עובדת כבר ובקרוב לא תעמדי בתשלומים החודשיים. מה עם הרעיון שהיה לך אז, בכנסת?" היא רצינית? בעלי אבוד שם בעולם והיא מדברת איתי על הכנסת? זה מה שמעניין אותה?

"אם זאת הסיבה ללמה את פה – את מוזמנת ללכת."

"את לא שמה לב שאני מתרוצצת ימים שלמים בניסיונות לחפש אותו? אני רוצה שתלכי." אני פוקדת.

"בדיוק. את לא צריכה לחפש אותו, הוא התנהג אלייך בצורה כול כך מגעילה, עזבי את זה, זה התפקיד של המשטרה למצוא את הנבלה." אולי שכחתי לציין את עובדה שאימא לי מתעבת את בעלי בצורה כול כך קשה.

היא לא הגיעה לחתונה ושכנעה את כול הצד שלה להבריז ביחד איתה, כך שהתחתנתי רק עם המשפחה שלו והצד של אבא שלי.

"עכשיו שהוא לא פה יש לך הזדמנות לחיות את החיים כמו שהם אמורים להיות ,
את עובדת בכנסת, נואמת שואגת ומטיפה אמת, אני לא אומרת שתפסיקי את
העבודה למשטרה, תפסיקי את העבודה לעצמך." היא לוקחת את התיק ויוצאת.
אימא תמיד הייתה אישה חכמה, אסטרטגית ומבינה מה צריך לעשות.
והפעם, היא שוב צדקה, אני לא אתן לזה לעכב לי את הדרך לפוליטיקה. אני
אשחרר. קצת.

פתחתי את הסידור. כן, אני אמנם לא אישה דתייה. ומכל מקום, בזמן האחרון ולנוכח כל האירועים שקרו האמונה שלי עברה עליות ומורדות. אבל בכל זאת, החלטתי לקרוא קצת. זה מרגיע אותי, מאפשר לי לנקות את הראש מכל הטירוף שמתחולל סביבי בזמן האחרון. אם אני חושבת על זה, מאיפה בכלל הגיעה הסידור האלגנטי הזה לביתי החילוני למהדרין? הרהרתי כמה דקות מנסה למקד את המחשבות שלי לאירוע מסוים שוודאי בו קיבלתי את הסידור ומיד כשפתחתי אותו נזכרתי שהייתה זו אימא שלו שנתנה לי את הסידור הזה ביום שהגעתי אליהם בפעם הראשונה.

"כל אישה צריכה שתהיה בה קצת יראת שמיים", היא נהגה לומר. והיא אכן השתדלה לעמוד בזה, אם כי לא תמיד בהצלחה. אין מה לעשות, החיים מורכבים מכדי שבכל הצלחה תהיה רק הצלחה, לעתים צריך שיהיה בה גם מעט כישלון. על עטיפת הסידור, באותיות מהודרות של בית דפוס טיפוסי התנוסס המשפט: "דרכי דרכי נועם וכל נתיבותיה השלום". המשפט הזה מיד עורר בי משהו. קשה לי להגדיר האם מדובר בכעס מאופק או בזלזול מה. קשה לי לראות את השלום והנועם סביבי. לא משנה להיכן אני מסתכלת אני מבינה שהצעד הבא שלי, יהא אשר יהא, חייב להיות משמעותי. כזה שישנה לחלוטין את התמונה, אולי ישנה גם את האופן שבו הורגלתי לחשוב עד כה.

עלעלתי בספר דקות מספר ואז הבנתי מה עליי לעשות. "מדהים כמה שמשפט קצר טומן בחובו אפשרויות רבות כל כך", חשבתי כנראה בקול רם. נעלתי את הנעליים ויצאתי. הפעם, יודעת בדיוק איך לשנות את הסרט שחיי נכנסו לתוכו, מטרגרדיה מעורפלת למותחן רב פעלולים עם סוף טוב.

דקה לאחר מכן כבר הייתי בחנות הקוסמטיקה הקרובה לביתי. שנים שלא ביקרתי שם וניתן להבחין בכך בקלות כי בעוד שעם כל השכנות שלי המוכרת יכולה לרכל שעות, אותי היא בכלל לא הכירה ברגע שנכנסתי. הייתה זאת רק אפרת, השכנה מהבניין המקביל, שקטעה את הדממה שליוותה אותי בעודי בוחרת איפור שיתאים להרפתקה החדשה אליה אני יוצאת.

האיפור הכבד גרם לי להראות קשוחה יותר, מסוכנת יותר. הפאה הכהה גרמה לי להעריך את צבע הדבש בשער שלי.

אני תוהה איך הגעתי למצב הזה, העיניים הירוקות שלי מזמן קיבלו נגיעות של צבע אדמדם, אני מסתכלת על המקום שהרגיש כמו בית פעם והיום מרגיש כמו עוד מחסן זיכרונות עלוב.

שכחתי כבר מי נגד מי. נמאס לי להלחם, נמאס לי להפסיד.

השביל הלא מסומן על הבוץ של חודש דצמבר מוביל לבקתה קטנה שכמעט ולא הבחנתי בה מאחורי העצים הגבוהים. מדהים לגלות שקיים עולם מקביל שמעולם לא הבחנתי בו. אבל אם אומרים שתחנות הצדק טוחנות לאט, הגיע הזמן ללכת אל המקום שהצדק אינו משמש בו כאחד מכללי המשחק. או במילים אחרות: אם בעלי לא הגיע אליי, אני בכוחותיי שלי אני אליו.

בשלב הראשוני אני זקוקה לקצה חוט, חשבתי. שמות, פרצופים, כתובות. בעצם כל הנתונים האלו שהמשטרה מתעסקת איתם אבל לא הובילה אותה לשום פריצת דרך משמעותית בחודשים האחרונים. הבנתי שעליי לחשוב על כיוון שטרם חשבו עליו. למה בעצם הוא נעלם? מי תפס אותו? האם קיים עולם שלם בחייו של בעלי שלא הכרתי כלל?

לפתע השאלות הללו שחלפו בראשי החלו להעיק עליי. מה אם אגלה דברים שאיני רוצה לדעת? מה אם לנגד עיני יופיע אותו אדם שהקדשתי לו חלק נכבד מחיי כסוכן סמים? כמכור כבד? כמסטול מתנדנד בין העצים בפארק? או כמנהיג מאורת סמים חשוכה?

ניסיתי להיזכר בשיחות שהיו לי איתו לפני שנעלם. בשיחות הטלפון או בצללים שראיתי בקרבת ביתי כדי שמשוהו מכל אלו ייתן לי סימן. אם כבר חשבתי על הפארק, אמרתי, כדאי שאתחיל משם.

בשעה שתיים עשרה וחצי בלילה, הפארק של מרכז העיר נראה שונה בתכלית מזה של שעות הבוקר, כאשר ילדים קטנים מטפסים על מגלשה בצבע כחול ואימהות מתנדנדות עם ילדיהם בקרוסלה אדומה. לכל אלו אין זכר בשעות האלו של הלילה. סביב הפארק מפוזרות ניידות משטרה "מוסוות" שכל באי הפארק מודעים היטב לקיומן. את הספסלים פוקדים כל מספר דקות קבוצות מסוממים נואשים למנה במחיר מבצע. מאורות סמים נגלות ונעלמות מהעין ללא הרף כאילו רוצות להתגלות אך לא מוכנות עדיין לשלם את מחירה של ההתגלות.

בעודי מסתובבת בפארק ומתרשמת מהאנשים הנמצאים בו, אני מרגישה אחיזת יד על כתפי.

"את רוצה חומר טוב?", שאל אותי גבר בקול עבה שתיאור מראהו אינו ידוע לי כי אני מעזה להסתובב אליו. "בחורה כמוך לא אמורה להסתובב פה אלא אם כן היא מחפשת חומר טוב או רוצה לסבך פה כמה אנשים טובים", המשיך הקול לדבר אליי ואני מרגישה איך נשימותיי הופכות כבדות ומהירות. ברגע של אומץ אני מחליטה להסתובב ומגלה להפתעתי כי לנגד עיניי עומדת בחורה בסביבות גיל ה-20 לחייה. בחורה נמוכה, דלילת שיער ובעלת מבנה גוף צנום.

"קוראים לי ברטה", אמרה הבחורה, "ולי קוראים עטרה", אמרתי. רק לאחר שאמרתי את שמי חשבתי שאולי הייתה זאת טעות להסגיר את שמי באזור מפוקפק שכזה. בכל זאת, אני חברת כנסת עם עתיד מזהיר. אבל משום מה כל זה נראה לי פחות חשוב למול החידה הגדולה שעליי לפתור בזמן הקרוב. למזלי הפאה והאיפור הכבד לא הותירו דבר מהמראה האצילי והמכובד של חברת הכנסת עטרה כספי, הייתי נראית יותר כמו אישה קשת יום המנסה לבדר את עצמה ואת הסובבים במריחת איפור מוגזם וחבישת פאות משונות.

"את מזהה את הבחור הזה?", הוצאתי מהתיק שלי את התמונה העדכנית ביותר של בעלי בתקווה לקבל תשובה כלשהי. כן, יגרום לי לפקפק בכל מה שידעתי והכרתי עד כה. יחזיר אותי לנקודת ההתחלה. לא, עשוי לשבור אותי כי גם ככה אני מיאשת. חברת כנסת משוטטת באמצע הלילה בפארק מלא מסומנים מבלי שהמפלגה יודעת ומבלי שמירה ועוד יותר גרוע מבלי שאיש יכול לזהות אותי. "כן, הוא הסתובב כאן השבוע", אמרה ברטה אחרי שבחנה את התמונה דקות ארוכות, "במציאות יש לו זקן עבה והבגדים שלו הרבה פחות מחויטים". המומה מכמות המידע הדל יחסית אך פורץ דרך קפאתי לדקות מספר. מה אני עושה עכשיו? איפה הוא יכול להיות עכשיו?

"ומאז לא ראית אותו?", שאלתי משתוקקת לקצה חוט נוסף.

"לא. ברנשים כמוהו הולכים ובאים כל הזמן. אני יודעת שהוא הסתובב רוב הזמן עם אלכס".

"מי זה אלכס?"

"הו, אלכס..." אמרה ברטה, "הוא זה שהתחיל את כל העסק הזה פה. הוא בנה פה אימפריה. מספרים שיש הרבה בנות שבאות מרוסיה ועובדות בשבילו. הוא גם קונה עבדים מסין במחירים מגוחכים ומוכר אותם פה בארץ לעבודות כפייה והכל מתחת לרדאר של המשטרה".

"איפה אני יכולה למצוא את האלכס הזה?" שאלתי בפייסנות מבינה שהוא המוצא היחיד שלי כעת.

"את אלכס אף אחד לא יכול למצוא. הוא בא לבד אל מי שצריך אותו. הוא בחור טוב בסה"כ. הוא הגיע לפה כמו כולם עם הרבה כוונות טובות. למד הנדסה ברוסיה אבל כשהגיע לעבוד כאן לא קיבלו את התואר שלו והוא נאלץ לעבוד כמעט שלושה חודשים בתור מנקה רחובות. אחר כך הוא החליט שנמאס לו, נזרק לרחוב בחוסר כל כשלא הצליח לעמוד בתשלומי השכירות ומאז הוא בעסק הזה. הוא התחיל כשהיה נער מלא חלומות, היום הוא עובד כמו רובוט. מעט מאוד רגש הרבה מאוד כסף", המשיכה ברטה בנשימה אחת ובדיוק כשחשבתי שהיא עומדת לעזוב היא הוסיפה, "ואם את ממש צריכה לדבר איתו את יכולה להגיע אל המאורה הזו שם ממול. שם הוא ישן הוא מגיע באמצע הלילה, בסביבות השעה שלוש". ברטה המשיכה ללכת בזריזות לכיוון הספסל הסמוך למקום בו עמדנו. מדהים כמה מהר אנשים מסוממים מתחברים למי שמאפשר להם לנהל שיחה. מה שהמשטרה לא הצליחה לעשות כל הזמן הזה, אני הצלחתי לעשות בפחות משעה. יש לי כיוון. קצה חוט.

"יש אזורים בעיר הזאת שעדיף לא להתקרב אליהם, גם בשעות היום", חשבתי בעודי חוצה סמטאות צרות בחלקה המפוקפק של העיר. אלכס לא הגיע למאורה כפי שברטה הבטיחה, אבל אחד מחברי הכנופיה שלו אמר שהוא נסע לעיר, "להביא סחורה חדשה", בדיוק במילים האלו השתמש. מפוחדת עד עמקי נשמת חלפתי על פני רחובות שוממים מאדם. הפאה עדיין על ראשי מעניקה לי מעט הגנה אולי מתוקף העובדה שאני בעצם לא ממש אני. יחלפו עוד כמה רחובות עד שאפגוש את האלכס הזה ובינתיים כל מה שאני יכולה לחשוב עליו זה מה עלה בגורלו של בעלי? הוא אולי לא הבעל המושלם שכל אישה מייחלת לו, אבל אני מתקשה להאמין שהוא הגיע למקומות האלו. השוליים המעורערים של החברה מעולם לא קרצו לו. חשבתי לעצמי.

הדבר היחיד שיכול היה לקטוע את מחשבותיי הוא המולה מטורפת. וזה בדיוק מה שקרה. המשטרה עשתה פשיטה. מעין פרימה רחבת היקף של כוחות משטרה רבים לכל אותם מקומות מפוקפקים במטרה לאתר כל מיני חשודים חמקמקים. מהמקום בו עמדתי יכולתי לראות שורה ארוכה של רכבים משתרכים בכביש כאשר בראשה ניצבת משאית גדולה, תאה האחורי פתוח לרווחה ונשים רבות, בגילאים שונים רצות לכל עבר כאשר על גופן לבוש מינימלי בלבד. אולי זוהי הסחורה שדיברה עליה ברטה? חשבתי. רגע, מה זה אומר על אלכס? הוא פה? הוא נעלם? טיפוס כל כך חמקמק לא יאפשר למשטרה לגלות אותו באמצע היום. ובתוך כל הבלבול והבלאגן ששררו באמצע הרחוב ההומה, הבנתי בדיוק מה עליי לעשות. רק כשהתקרבתי יותר אל מרכז ההמולה הבנתי את ממדי הזוועה. כמו שחשבתי, היה זה "משלוח" של נערות בתולות מרוסיה למטרות עיסוק בזנות. מדהים איך במדינת חוק כמו שלנו מתנהלים כל כך הרבה עסקים לא מחמיאים כאלו מתחת לאף. הבחורה הראשונה אליה ניגשתי בתוך כל ההמולה, ואולי המפוצצת ביותר שבהם, נראתה כמי שטרם מלאו לה 17. היא הייתה מכוסה במעיל שחור קטיפתי, שערה היה אסוף בקוקייה כחולה ועל פניה היה מרוח איפור כבד, בערך כמו זה שעליי, רק שאצלה בשל גילה הצעיר הוא שיווה לה מראה מפוקפק. דרך עיניה יכולתי להבחין בתמימות חסרת האונים שקיימת בה ויכולתי לדמיון בראשי מה הסיפור שלה. איך היא הגיעה לתוך המשלוח הזה ששום דבר טוב לא יכול לצאת ממנו.

"היי", אמרתי.

בטרם הספקתי להמשיך את המשפט הבחורה התחילה להתקדם במהירות ואני אחריה. מקווה שהיא תבין שאני כאן איתה, מנסה להילחם את מלחמתה בתחושה שיש לי את הכלים לעשות זאת. אחרי הכל גם אני אישה בדיוק כמוה. נאבקת בקשיי היום-יום, לא מוותרת על הזכות לשאוף ולחלום ששום גבר לא יעשה דבר כזה לאישה.

"קוראים לי עטרה", המשכתי. בעודי צועדת אחריה במהירות. הנערה נעצרה. היא הסתובבה אליי והביטה בי דקות ארוכות. עמדנו שתינו מבלי לנוע ורק הבטנו האחד בשנייה. המבט שלה באותם הרגעים ילווה אותי כנראה לכל החיים.

"קוראים לי נטשה", היא אמרה, אחרי שחלפו להן עוד דקות ארוכות ומורטות עצבים. "ואני מעדיפה לא לדבר עם אף אחד", היא הוסיפה והמשיכה ללכת. "אני חייבת לדבר איתך", עניתי מבלי להסס, מנסה להתעלם מהתגובה הקרה שלה. "אני רוצה לעזור לך."

"את לא יכולה לעזור לי. אף אחד לא יכול לעזור לי. את לא יודעת עליי כלום ואני....", נטשה ניסתה להמשיך לדבר אך הדמעות שזלגו מעיניה הקשו עליה. נראה היה שהנערה המצומקת הזו עברה הרבה בימים האחרונים, הרבה יותר מכפי שניתן לספר.

מבלי לחשוב פעמיים התקרבת אליה, מוכנה לכל תגובה שתגיע מצידה, וחיבקתי אותה חיבוק חזק.

"אני מבינה שקשה לך, אבל בואי נעשה דבר כזה : נלך אליי הביתה תתקלחי תתלבשי אני אכין לך משהו לאכול ואז נדבר. או נשתוק. מה שתחליטי", בעוד המילים יוצאות מפי אני חושבת על כל אותן הנערות שברחו מהמשאית ועל כל הנערות שמעולם לא התגלו ונמצאות כעת בכל מיני בתי בושת ברחבי הארץ.

"קשה לי לפתוח את כל הסיפור הזה", אמרה נטשה אחרי שהתקלחה ואכלה ארוחה טובה שהכנתי לה שכללה בין היתר חביתת ירק, סלט טרי וגבינות. "לא דיברתי על זה עם אף אחד. האמת שלא היה עם מי לדבר על זה עד עכשיו", היא הוסיפה ואני הרגשתי אט אט איך היא חוזרת ומתכנסת בתוך עצמה. הנערות הללו שנמכרות לזנות, כך קראתי בעבר בזמן שגיבשתי חומר להצעת חוק בנושא, נחטפות מבתיהן באיומי אקדח, נלקחות מבית הספר בסיום יום לימודים ועוד תרחישים שונים ומגוונים שקשה אפילו לדמיין אותם, בטח לא לחשוב שהם מתרחשים במציאות. "הפעם האחרונה שראיתי את ההורים שלי הייתה לפני שנה וחצי. הם ליוו אותי למסיבת הסיום של התיכון. זה היה האירוע הראשון שהם באו איתי אליו מאז יום ההולדת הראשון שלי בגן. משום מה, לא הייתי גאה כל כך בעובדה שהם הגיעו כי תמיד היה להם הכישרון להיכנס למצבים מביכים מבלי לדעת לצאת מהם בצורה אלגנטית. אני זוכרת איך השתדלתי מאוד להציג פנים שמחות ומרוצות בשעה שעליתי על הבמה לקבל תעודה. אימא נעמדה עם כוסית היין בידה ואמרה: "אתם רואים זו הבת שלי", בקולי קולות ואני לא ידעתי איפה לקבור את עצמי מרוב בושה. ואז זה קרה...."

לפתע היא השתתקה. חשבתי שאין לה את הכוחות לספר את כל מה שעבר עליה, אבל טעיתי. או לפחות טעיתי חלקית.

"זה לא שאני לא רוצה לספר לך מה עברתי", היא אמרה, "אני פשוט חוששת לחיים של ההורים שלי", הם אימו עליי שאף אחד לא יכול לדעת מה קורה שם בפנים, אחרת המשפחות שלנו יהיה בסכנה."

"אבל אני בכלל לא רוצה לדעת כל מה שקורה בפנים. אני רק רוצה לדעת איפה אני יכולה למצוא את אלכס", אמרתי. לשמע שמו היא נרתעה. מיד הזדקפה והביטה בי כמי שהודיעה לה בשורת איוב.

"על אלכס אני ממש לא יכולה לדבר איתך", היא אמרה, "אני גם לא מכירה אותו באופן אישי או משהו. כמעט ולא הייתי רואה אותו."

"אז אולי תעזרי לי.. אולי את מכירה את הבחור שנמצא בתמונה הזו?", ניסיתי את מזלי.

ראיתי איך נטשה מתאמצת להיזכר האם היא מכירה את הגבר המופיע בתמונה. אולי התמונה שלקחתי אינה מוצלחת במיוחד? או הוא נראה בה שונה עד שלא ניתן לזהות אותו? אבל נזכרתי במה שאמרה ברטה. היא זיהתה אותו מיד. "כן", אמרה נטשה.

"הוא חבר של אלכס. יחד הם מנהלים את כל העסק המסריח הזה". כשהחיים בוחנים אותך, אף אחד לא מתחייב בפנייך מה תהיה מהות המבחן. זה ידוע, שרובנו נבחנים פעמים רבות לאורך החיים. השאלה היא רק מה הציון שאנחנו מקבלים בכל מבחן.

"קוראים לו גו'ני", המשיכה נטשה, "הוא האחראי על המכירה". "איזו מכירה?", שאלתי. עדיין מנסה לעכל את כמות המידע שהגיע אליי בדקות האחרונות. גו'ני? סוחר בנשים? עם מי הייתי נשואה כל השנים האלו? "אני לא מבינה. אתן מגיעות לכאן מרוסיה. אז מה הסיפור של המכירה?", יריתי מטח של שאלות כולי מזועזעת. אני אישה חזקה, אבל להתמודד עם העובדות ההזויות האלו זה למעלה ממה שציפיתי. בעיני רוחי דמיינתי אותו נתון לחסדיהם של פושעים המאיימים על חייו, בשלב מסוים אפילו ריחמתי עליו על כך שהוא רחוק מהבית ונאבק על הצדק. אבל עכשיו לא נותרו בי הרהורים של חמלה. "את יודעת איפה הוא נמצא במקרה?", המשכתי במטח השאלות מבלי לחכות לתשובה. האמת, אין כרגע תשובה שיכולה לספק אותי אז עדיף שאמשיך בשאלות, הן לפחות מצליחות להרגיע אותי.

"יש לו בר במרכז העיר", היא אמרה, "בקומת המרתף של הבר מתנהלות העסקיות הרציניות. מגיעות לשם עשרות בחורות צעירות ואנשים עשירים היו מגיעים למעין מכירה פומבית. שייחים מאמירויות בערב הסעודית, מנהיגי עולם תחתון בניו יורק ונסיכים מעונבים היו נפגשים כולם במרתף של אותו הבר על מנת לקנות להם בחורות בתולות במחיר מבצע".

"איך יכול להיות שהמשרה לא עלתה על זה עד עכשיו?", תהיתי ביני לבין עצמי והשאלה כנראה נשמעה בקול.

או שהסיפור הזה מופרך לחלוטין או שלא. בכל מקרה הבנתי שאני חייבת להגיע לבר הזה. יחד עם המשרה. כדי לשים סוף לשערורייה הזאת. הוא בטח החליף

זהות, התחפש, הפך ממש לעבריין. או שאולי תמיד היה עבריין ורק אני רציתי
להאמין שבגלל שהוא בעלי אז הכל טוב?

הברים שינו את פניהם בעשור האחרון. ממקומות מהוגנים שאנשים בהם לשתות בהם משקה או לפרוק את מור נפשם, הפכו הברים לעסקים מפוקפקים המגלגלים מיליוני שקלים על גבם של חלשים ומסכנים. הסחר בנשים ידוע לכולם. גם המשטרה יודעת מצוין שהדברים הללו מתנהלים מתחת לאפה. אלא אם כן, הסיבה לשקט התעשייתי מכיוון המשטרה לא קשורה לשוחד וטובות הנאה שמקבלים השוטרים מבעלי כל העסקים המפוקפקים הללו. אז בנוסף לכל, "גו'ני" גם משחד את המשטרה?

זה כבר כמה ימים שלא ישנתי בבית. אני משתדלת גם לא להגיע לאזור מחשש שבירוני השכונה יעקבו אחריי. סיכמתי עם אריאנה, השכנה שגרה בקומה מתחתיי, שאני אתקשר אליה מדי פעם כדי לקבל דיווח. תהיה זו שיחה קצרה מחשש שאותם בריונים שאיימו על חיי בזמנו, שמו האזנה על הקו שלי. הדבר היחיד שמדאיג אותי כעת הוא רונן. לא שמעתי ממנו בימים האחרונים ואני חוששת, באופן די מוזר, שהוא ישלם את מחיר ההרפתקה הזו שאני נמצאת בה. "זה כאן", קבעתי בפסקנות. מדברת אל עצמי בתקווה שאני מקשיבה לעצמי ומבינה שבעוד כמה רגעים אני עשויה להיתקל בגבר שלי אך במצב שונה לחלוטין מכפי שהורגלתי לראות אותו.

הבר, שנמצא בפינת הרחוב, לא נראה חשוד לעובר אורח תמים. הוא נראה מאותם הברים שקיימים כבר עשרות שנים ומספקים לאדם הממוצע תחנת עצירה לישיבה עם חברים. שני עמודי שיש מעטרים את כניסתו ודלת שחורה גבוהה עשויה מתכת חוצצת בין העולם שבחוץ לעולם המסתתר בפנים.

בפנים, הבר נראה מזמין אף יותר. נברשות גדולות כיסו את התקרה שהייתה מעוטרת בקורות עץ מקושטות. הרצפה עטופה שטיח מקיר לקיר בגוון אדום קטיפתי עז. כיסאות שחורים מסודרים סביב שולחנות לבנים עם רגל זכוכית. במרכז הבר ישנה במה, כנראה להופעות אורח. משני הצדדים ישנו בר משקאות ובחלק המרוחק יותר ישנה דלת מתנדנדת שכנראה מובילה למטבח. מלצרים מעונבים יוצאים משם אחת לכמה דקות עם מנות דשנות עבור הסועדים. אני סוקרת במבט רחב את המקום, מנסה לקלוט משהו או מישהו מוכר. הוא לא פה. אני אוזרת אומץ ומחליטה לגשת לבחור העומד בבר המשקאות.

" אפשר ויסקי עם קרח?", פניתי בנימוס . מנסה לשדר עסקים כרגיל.

" כבר אצלך", ענה הבחור, "אז איך קוראים לך? את לא נראית לי מהאזור אף פעם לא היית כאן".

" כן, הגעתי לביקור קצר.", השבתי מתרשמת מניסיון הפלרטוט הכושל, " יש לך מושג אולי איפה ג'וני?", ניסיתי את מזלי.

"אההה... כ.. לא, לא, הוא לא נמצא פה.. הוא יצא.. אמר שיחזור לקראת הערב או מחר. יש לו עסקים חשובים בחוץ".

"עסקים חשובים בחוץ", איזו הגדרה מעניינת לסחר עלוב בנשים, חשבתי לעצמי. מעניין אם החברה שעובדים אצלו כאן יודעים מה עושה הבוס שלהם.

משהו בתשובה של הבחור הזה לא הסתדר לי. לא האינטונציה, לא הבלבול הלא אופייני למוכרי דלפקים ולא החושים הטבעיים שלי כחברת כנסת.

"טוב, אני אזוז", אמרתי.

בלבי קיוויתי שאני לא אמצא את הג'וני הזה אף פעם. אם זו הדרך שלו להחזיר לי על החוקים שחוקקתי, שלטענתו השפילו אותו, אז הוא חצה את הגבול מזמן.

"לאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאאא!!!!". צרחה איומה פילחה את הבר. לא ניתן היה להישאר אדיש לצרחה הזו שהייתה נשמעת כמו זעקה לעזרה. צעקה שנימת הקול מאחוריה הסגירה את צעירותו של האדם שהשמיע אותה. צעקה שאחריה הייתה דממה. דממה מחרידה. דממה כזו שלא ניתן לתאר אותה למי שלא נכח במקום. מזועזעת כולי החלטתי שאני לא יכולה לצאת מכאן. קורה כאן משהו. אני צריכה למצוא את הדלת של המרתף הארוך הזה. זה על החיים או על המוות. מה שיהיה יהיה חשבתי לעצמי. ייתכן שאחרי שאכנס לשם הדברים כבר לא ייראו לי אותו הדבר אבל אני חייבת לנסות. אסור להרים ידיים.

בתוך המהומה שהתחוללה בבר אחרי הצעקה האיומה הזו, ניצלתי את הזמן הזה כדי למצוא את המרתף. חייבת להיות כאן דלת או גרם מדרגות נסתר שמוביל למרתף הזה. איזה שטיח סורר שמונח במקום לא מתאים, משהו שיוביל אותי לעבר המקום הזה שאני חייבת למצוא.

בדיוק שהתכוונתי להסתובב לפני סוף מסדרון השירותים מצאתי את מה שחיפשתי. בתוך אחד מתאי השירותים הייתה דלת נוספת. גרם המדרגות שהתגלה מאחוריה הוביל לקומה התחתונה.

בסופו של גרם המדרגות חיכה לי חושך מוחלט. חושך שמעולם לא נתקלתי בו. דמיינתי לעצמי תאי מעצר מבודדים במדינות עולם שלישי בהם כולאים אדם הרחק מעיני הציבור ונותנים לו לדעוך לבדו בחשכה והציבור ממשיך את חייו כרגיל. אם אכן כאן מתבצעות המכירות הפומביות לכל אנשי האצולה, אני יכולה רק לדמיון מה עוברות הנערות הללו עד שמגיע תורן. לקחתי את מכשיר הפלאפון שלי והדלקתי פנס, מסתכנת שמא אשמיע רעש ואיחשף. למולי נגלה מסדרון ארוך וצר עשוי רצפת עץ שלצדדיו לכל האורך דלתות סגורות. בסוף המסדרון ישנה דלת עשויה ברזל הנפתחת לצדדים. מקצהו השני של המסדרון יכולתי להבחין שעל הדלת הזו ישנו שלט, אך התקשיתי להבין מה כתוב עליו. היה עליי להתקרב אליו כדי להצליח לקרוא מה כתוב בו.

באותיות שחורות גדולות, הכתובות על פני שלט לבן בראש הדלת כתוב היה: " החדר של ג'וני". לידית הוצמד פתק, דומה לזה המופיע בחדרי המלונות, "נא לא להפריע".

התקרבתי אל הדלת במטרה לפתוח אותה. אני חייבת לגלות מה קורה שם מאחור. אך בטרם הספקתי להניח את ידי על ידית הדלת ולהפר באחת את כל אי הוודאות שאפפה אותי באותו הרגע נשמעה חבטה אדירה מאחוריי.

פעם ידעתי שקיימת סכנה בעולם. ידעתי וברחתי להעלים עין. חשבתי שיש אנשים שנולדו מוכנים להתמודד עם סכנות ויש כאלו שקשה להם. שאין להם את היכולת להתמודד עם סכנה וברגע שהיא מגיעה היא משביתה אותם.

"תוציאו את זה מפה", שמעתי קול מחוספס מצווה על כמה בחורים צעירים לפנות חבילה גדולה מקצה המסדרון, "איך יכול להיות שזה פה? אתם יודעים מה יכול לקרות אם מישהו יראה את זה?", המשיך הקול המחוספס להטיח האשמות קשות בחבורת הנערים. מבלי לשים לב ובכדי למצוא מקום מסתור משכתי את ידית הדלת בעדינות ונכנסתי פנימה כאשר גבי מופנה למתרחש בתוך החדר.

ריח עז של טבק הגיע לאפי. בחנתי את הסביבה כדי לגלות מהיכן הוא הגיע ואז הוא הופיע מולי.

"מי את?", שאל אותי גבר גבוה. מגודל. נראה כבן ארבעים. ראשו מקריח ובחלק האחורי יש לו צמה שחורה ארוכה. הסיגר שהיה צמוד לפיו הדיף ריח של טבק שלא מצא חן בעיניי.

לא הצלחתי לענות. לפתע מאוד נלחצתי. שום דבר מכל הדברים שעשיתי עד עכשיו לא הכין אותי לרגע כזה. חשבתי על נטשה. האם היא מוגנת? ומה קורה עם רונן, האם אריאנה משגיחה שהכל בסדר איתו?

"אני מחפשת את ג'וני", אמרתי. לא יודעת מהיכן הגיע האומץ הזה פתאום. יש שיאמרו סיכון מיותר. אם ג'וני הוא אכן מי שנאמר לי שהוא, אין טובה ממני כדי לזהות אותו. עם האיפור והפאה שעליי והבגדים המצועצעים הוא לעולם לא יצליח לזהות אותי בלאו הכי. זה יכול להיות אפילו משעשע, חשבתי לעצמי. הגמול שלי על כל השנים של היחס הלא מכבד, של ההשפלה. עכשיו אני זו שמושכת בחוקים. באופן אירוני, דווקא במקום הזה שהכל מתמוטט מסביבי, יש לי לא מעט כוח.

"אלכס שלח אותי אליו", אמרתי. מסתכנת בשקר שעשוי להיחשף בכל רגע נתון.

"תיכנס", הוא אמר, "מוזר. אלכס אף פעם לא שולח לג'וני בחורות כמוך. בוגרות."

הבנתי שעכשיו זה הרגע שלי. לא תכננתי להגיע לנקודה הזו אבל אם כבר הגעתי אני אנצל אותה עד הסוף.

"אני מבקשת להיות איתו לבד", אמרתי, "אלכס הבטיח לי שלא יהיו עם זה בעיות".

התאמצתי להישמע כמו שנטשה אמרה לי בבית. היא סיפרה לי שהנערות שבאו יחד איתה חויבו לעבוד בזנות עד שעלה גורלן להימכר לאיזה שייח סעודי ולבלות

איתו על ספינת תענוגות הרחק מעיני המשטרה. לצורך כך, לימדו אותו כל מה שנערה צריכה לדעת כדי לכבוש גבר.

יכולתי רק לתאר או לדמיון, לשרטט בעיני דמיוני הפרוע לאין שיעור, את הטינופת שהבחורות הללו עדות לה בימי חייהן, הקצרים או הארוכים, תלוי אם שפר עליהן גורלן. עיניה של נטשה אמרו לי הכל, גם בלי מילים, העולם הזה לא נועד לבני אדם וכדי לשרוד בו יש מי שדואג להוציא ממך את האדם שאתה או לגרום לכם ליהנות מהתנהגות לא אנושית משל הייתה ההתנהגות הנורמאלית וההגיונית ביותר. כמו האיפור שהייתה על פניי הגעילה אותי, עברה בי חלחלה נוכח העובדה שאם הוא לא יזהה אותי ואכן יחשוב שבאתי למטרה שלשמה באות לכאן הנערות הוא יבצע בי מעשים שאסור לדבר עליהם.

אין מצב. הוא לא יעז. ואם הוא יעז הוא יקבל ממני תשובה הולמת. הולמת בעיקר לעובדה שהוא עזב את הבית לפני זמן רב ועד עכשיו איש לא שמע ממנו. בזמן שאני מכבסת, מבשלת, מזהצת, מטפלת ברוחן ולוקחת חצי עולם על הכתפיים שלי, הוא חוגג כאן עם בחורות שגילן אינו עולה על 20.

בשלב הזה היה לי מאוד ברור. ידעתי שאם זה אכן הוא, זו חייבת להיות תופעת לוואי חמורה של הטראומה שהוא מתמודד איתה. מעין פוסט טראומה למתקדמים. לא יכול להיות שהגבר שהייתי איתו, למרות כל הדברים שעברתי איתו, ייכנס למקומות האלו. הרי דווקא גבר כמוהו, שמשפיל נשים ללא הרף הוא שמחפש סביבו נשים חזקות שלא יצליח להשפיל אותן. נשים שיהוו עבורו אתגר.

"תצטרכי לחכות", אמר לי הבחור בדיוק כשהגענו לחדר שבו ישב גו'ני.

"למה? אם מותר לשאול", שאלתי.

"גו'ני עסוק", ואני ידעתי בדיוק במה הוא עוסק, "הוא באמצע עסקה חשובה עם לקוחות מאוד חשובים ואסור להפריע לו בשום אופן".

"ומתי לדעתך זה ייגמר?", המשכתי לשאול.

"בקרוב", ענה לי הבחור והלך.

ניצלתי את הרגעים שבהם הבחור הסתובב כדי לפתוח את הדלת ולהיכנס לחדרו של גו'ני.

חושבת בלחץ על טקסט מיטבי להגיד לגבר שהגדרתי במשך השנים האחרונות
”בעלי”. כל כך הרבה מידע אודותיו נפל עליי משמיים שאני כבר לא יודעת איך
לקרוא לו.

חתונה, אירוע כל כך טהור ונפלא, בו שני אנשים בעצם מאחדים כוחות ונלחמים,
כאדם אחד, בחיים, שמי כמוני יודעת ומבינה, שהם לא קלים בכלל.
אבל היום אני מבינה, אני הייתי שלך, ואתה? אתה אף פעם לא היית שלי.
אולי בעצם מיותר להיכנס? הרי בעצם העובדה שאני נכנסת פנימה, אני נשארת
באותה העמדה בה הייתי תמיד. זו שמוכנה להילחם לבדה גם כשכל החיילים פרשו
מהעמדות והוכרזה מזמן תבוסה מפוארת. אולי עדיף שיישאר שם לבדו? חשבת
לעצמי. יש לי את ההזדמנות לפתוח פרק חדש בחיי. ההצעה שהונחה השבוע על
שולחני בדבר מינוי לנשיאת בית המשפט העליון נראית לי כמו דרך מבורכת
לפתוח דף חדש. שנים ייחלתי שמישהו, כל אחד, ישים לב לכישורים הייחודיים
שלי ועכשיו זה סוף סוף קרה. דברים כאלו גורמים לי להאמין שיש תקווה לטוב
בעולם שלנו. שלא הכל אבוד. שמסלול החיים שחייתי עד כה לא חייב להיות
מסלול החיים שבו אחיה מכאן ואילך.
שהדלת נפתחת אני כמעט ומאבדת הכרה, לא יודעת אם אוכל לשאת במראות,
חמישה מזרקים זרוקים סביבו, סביב בעלי, הוא שוכב שם לא מגיב, בגדים
קרועים, שיער פרוץ.
אני מחכה שהדמעות יגיעו, באמת מחכה זמן ממושך, אבל הם פשוט לא מגיעות.
מישהו חכם פעם אמר לי: ”בוכים על מי שאכפת לנו ממנו”. כנראה שזהו,
שהעובדות האחרונות הם אלו הקש ששבר את גב הגמל.
ואני, אני שספגתי יותר כאב מאהבה והשתנתי לאין חזור, החלטתי לשחרר.

מול המיטה של בעלי, מונשם ומורדם כבר שלושה חודשים וחצי מאז אותו אירוע קשה שעברנו, החלטתי שאני חייבת לקבל כמה החלטות חשובות. הרופאים טוענים שהגל האחרון של הפוסט טראומה היה הקשה ביותר שחווה מאז ומתמיד. חודשים ארוכים שהגוף שלו ניזון מסמים קשים ומשתיית אלכוהול במינונים גבוהים. הוא מוגדר במצב קומה. אין לרופאים הערכה כלשהי מתי הוא יקום ואם בכלל. הם רק יודעים להגיד לי שצריך לחכות ולראות. יש ניסים בעולם. "כאן", אמר לי הרופא בפעם האחרונה שביקרתי, "אף אחד לא יקרא לך גבירתי המחוקקת". ברור לי לגמרי שהתקופה הקרובה של חיי תהיה שונה בתכלית מקודמתה. משהו מהאמונה שבי התחזק כי הבנתי שהחיים לפעמים גדולים מאיתנו. ככה אנחנו בנויים, רודפים אחרי משהו שאין באפשרותנו להשיגו. אבל כמו שאריק לביא שר: "אני מצב קיים ואת היסטוריה מתמשכת". אז בדיוק כך, אתה ההיסטוריה המתמשכת שלי.